

ISTORIOGRAFIE

Texte și documente inedite Istoria muzicii în autobiografia (VII)

Viorel Cosma

Fondul Eugeniu Micu

În pleiada muzicienilor români de la mijlocul veacului XX care au făcut front comun alături de George Enescu în procesul de sprijinire a vieții noastre artistice, un loc aparte îl ocupă compozitorul, dirijorul, profesorul și animatorul mișcării muzicale muncitorești, Eugeniu Micu (1910-1982). Modestia acestui om l-a privat de la acea minimă recunoaștere postumă. Abia în 2015, când fiica sa, prof. Ecaterina Micu, a publicat monografia „*Aripi frânte pe tărâmul muzicii românești*” (București, 2015, 366p.), moștenirea sa artistică a fost adusă la lumină. Puțini știu, de pildă, că operele lui Nicolae Kirulescu și Filaret Barbu, precum și toate piesele de muzică ușoară ale lui Gigi Klein și Aurel Giroveanu, au fost orchestrate de Eugeniu Micu! Capitolul „*Prime audiții pe țară*” din biografia sa de dirijor oferă un material *inedit* pentru cercetătorii de astăzi (**Cântarea Basarabiei** de Paul Constantinescu, **Trei suite simfonice** de Savel Honeag, **Triptic Simfonic** de Mircea Basarab-Popescu, **Preludiul și Fuga** de Ludovic Feldman, **Suita ardeleană** de Mircea Chiriac), precum și numeroasele muzici de scenă ale Teatrului CFR-Giulești, Teatrului *Țândărică*, Teatrului Național din Iași, Teatrului *I. C. Frimu* din București.

De un interes aparte se prezintă legăturile lui Eugeniu Micu cu George Enescu și Paul Constantinescu. În casa unchiului său, prof. Hans Hoerath, tânărul Eugeniu Micu a asistat la toate repetițiile de muzică de cameră, unde venea și George Enescu.

Deși este o autobiografie extrem de concisă, fără pretenții literare, totuși, prin bogăția și precizia datelor pe care le transmite, textul rămâne oglinda unui muzician care s-a luptat cu viața și sărăcia materială, a avut inițiative artistice și administrative majore (fondarea Orchestrei Ministerului Muncii – OMEC, a Conservatorului Muncitoresc din București, a secției de muzică de la ESPLA și a primului Birou de copiat muzicală din cadrul Uniunii Compozitorilor. Surprinzător de vast se prezintă catalogul creației sale (peste 200 de titluri), la loc de frunte situându-se nu mai puțin de 13 simfonii (!)

Se poate spune că autobiografia acestui muzician, ascunde un creator care a muncit „la negru”, fiindcă, din păcate, lucrările sale au rămas în anonim, majoritatea nefiind cântate

niciodată, iar orchestrațiile sale la lucrările de scenă (Filaret Barbu, Nicolae Kirculescu) nu i-au menționat numele deși s-au reprezentat cu succes la București, Cluj, Iași, Timișoara, Craiova (opereta **Ana Lugojana** s-a cântat și peste hotare).

Poate că posteritatea îi va face dreptate lui Eugeniu Micu, după ce va afla unele amănunte documentare din prezenta autobiografie

Micu Eugeniu, compozitor (n. 1 VI 1910, d. 6 IX 1982)

Notă biografică¹:

S-a născut la București la 1 VI 1910. Studiile primare și gimnaziale și le face la *Liceul Sfântul Ioan* din București. Părinții ingineri, se deplasează la Ploiești pentru construirea și sistematizarea noului oraș și compozitorul își va termina studiile secundare la *Liceul Petru și Pavel* din Ploiești unde îl va avea coleg și prieten de-o viață pe compozitorul Paul Constantinescu. În perioada primei sale copilării și a șederii în București între anii 1918-1926 compozitorul lucrează sub directa îndrumare a unchilor săi, compozitori și interpreți: prof. Emanuel Kalüs (1871-1929) și prof. Hans Hoerath (1876-1957). În această perioadă, copilul compozitor, Eugeniu Micu, îl cunoaște pe maestrul George Enescu.

Contactul copilului compozitor Eugeniu Micu, cu maestrul „George Enescu”

George Enescu a cântat împreună cu maestrul Alex. Teodorescu și prof. Hans Hoerath în Quartetul „*Asociației de Muzică de Cameră*”.

Acest lucru ni-l amintește fiica prof. Hoerath, Elena Demetrescu, care într-o scrisoare adresată compozitorului Eugeniu Micu pe 17 nov. 1980 menționează aducându-i aminte acestuia că „Tata a cântat la violă în quartet în anul 1924 cu Maestrul Alex. Teodorescu.”

Încă înainte de înființarea „*Asociației de Muzică de Cameră*” repetițiile quartetelor se făceau în Str. Ceres, la

¹ Dictată fiicei sale, Ecaterina Micu, în pragul morții

locuințele profesorului Hans Hoerath, unde locuia și compozitorul Eugeniu Micu! Compozitorul era prezent în casă la majoritatea repetițiilor quartetului și trăia, formându-se încă de mic, în preajma vieții muzicale a maeștrilor săi. Citat dintr-o filă de amintire datând 17 IV 1981.

„Mi-aduc aminte de câte ori i-am deschis ușa în strada Ceres marelui Enescu. Foarte modest și simpatic venea des când cânta în quartet. De câte ori a fost și la noi la masă la cină în tinerețe când nu era încă căsătorit.” etc.

În „casa Hoerath” din strada Rozelor (azi Șoimărești nr.9) se petreceau cele mai minunate seri de muzică de cameră. Aici își aveau locul repetițiile camerale ale Filarmonicii, precum și toate întâlnirile amicale dintre muzicienii mari ai timpului.

Micul Eugeniu, locuind în acea casă, era prezent la toate manifestările muzicale din „casa Hoerath” și de multe ori își amintea cu mândrie cum ani de-a rândul, maestrul George Enescu era prezent în mijlocul lor cu Quartetul Carmen Silva (Quartetul Enescu), alături de unchiul Hoerath, care pe-atunci susținea uneori partida de violă, Al. Teodorescu precum și alți muzicieni străini stabiliți la București. Maestrul George Enescu a fost un model pentru micul muzician în formare, Eugeniu, iar acesta l-a admirat toată viața căci și prin aplicațiile acestuia, copilul și, mai apoi, tânărul a văzut cum arată și cum se face adevărata muzică. Atunci au început să înmugurească și primele noțiuni de compoziție. [...]

Copilul Mick a venit în casă în anul 1916 dar muzică se făcea acolo încă din secolul trecut. El a prins acolo normalitatea unei stări de fapt, care s-a continuat și cu el, și după ce el (când în anul 1926 a plecat definitiv la Ploiești), prezent n-a mai fost. Activitatea muzicală s-a continuat până în anul 1932, când maestrul Hoerath s-a pensionat, a vândut casa Acad. Octav Onicescu și a plecat definitiv la Sibiu... [...]

Toate lucrările scrise pe teme populare le-au avut, însă, pe maestrul Enescu sfătuitor. Toate-au fost scrise sub îndrumarea directă sau indirectă a maestrului pe care tânărul compozitor l-a luat drept model. Maestrul în repetate rânduri spunea tânărului, care îndrăznise să bată la porțile muzicii: „Tu, tinere, fii atent, să scrii muzică românească!” Și-l îngheta

privirea intensă a maestrului care se oprea cercetător asupra sa... [...]

Cu o scrisoare de recomandare din partea unchiului său, Hans Hoerath, și cu manuscritele lucrărilor sale, „Regele petrece” și „Surprise-Rondo”, compozitorul Eugeniu Micu va bate la ușa maestrului George Enescu și va cere ajutor într-ale muzicii... [...]

Maestrul îl cunoscuse pe micul Eugeniu, în „casa Hoerath” copil fiind, și acum îl revedea crescut mare și student întru ale muzicii. Copilul de odinioară era acum bărbat în toată firea.

Compozitorul E. Micu i-a prezentat atunci maestrului Enescu cele două compoziții de început ale sale și timid îi pășise învățacelul pragul, așteptând de la maestrul său totul.

Ochii pătrunzători și fascinanți ai lui Enescu l-au recunoscut pe copilul de altă dată și s-au oprit cu interes asupra celor două lucrări ale tânărului compozitor. A deschis imediat și cu repeziciune, partiturile și plin de curiozitate le-a cercetat și-a început să bată tactul cu degetele pe birou, apoi a deschis capacul pianului¹ și l-a invitat pe tânăr să-și descifreze singur lucrările. Din acea seară, compozitorul Eugeniu Micu a beneficiat în repetate rânduri de sprijinul de specialitate al

¹ Maestrul Enescu compunea muzică, ținând partiturile pe capacul pianului iar ideile nu-ntârziiau să vină. Armoniile erau încercate imediat, după care erau și notate. George Enescu era și un bun pianist. Cele mai puține știri, ce le cunoaștem și care ni s-au păstrat, sunt despre interpretările la orgă ale maestrului. La orga de la Sinaia, Enescu a cântat în tinerețe, în cursul unor serate de muzică de cameră. Pe timpul refugiului la Iași (1916-1918), Enescu a fost surprins de amicii săi, executând acompaniamente la orgă. O prietenă apropiată a lui Enescu din Primul Război Mondial, Maria Dolores Coșoi, mărturisea că Enescu era poliinstrumentist <<Enescu cânta la pian, la vioară, la violă, la orgă și la violoncel>>. Date precise despre organistul Enescu ne oferă afișele vechi ale Catedralei *Sf. Iosif* din București, unde numele său era des întâlnit, iar când s-a inaugurat orga de la Ateneu, George Enescu a susținut un recital de orgă, înainte de recepție, uluindu-i pe-auditori.

maestrului George Enescu, cel care, la sfârșitul primei întrevederi, i-a spus cu ardoare: „Ei bine, să scrii de-acum muzică românească, tinere!”

Cele două partituri, aduse la prima întrevedere și rămase pe biroul maestrului, au fost date spre interpretare Orchestrei simfonice Radio, și au intrat în anii 30 în repertoriul acesteia, difuzându-se seara, după ora 22, sub bagheta dirijorului Alfred Alessandrescu și Th. Rogalski. Solist, violonistul Dumitru Teodoru... [...]

Compozitorul Eugeniu Micu i-a prezentat mai apoi maestrului „Serenada pentru orchestră de coarde”. Timid, tânărul îi pășea din nou maestrului pragul, dar de data aceasta cu muzică românească. Și, fără a mai fi invitat, tânărul s-a așezat singur la pian, și și-a prezentat cu mândrie lucrarea. Era o seară a anului 1932 și în biroul maestrului se făcea muzică de calitate... [...]

Maestrul Enescu era un om modest și foarte primitiv. Locuia singur și și făcea tot singur menajul. Seara, cei doi muzicieni din generații diferite, se reuneau și cântau tăcuți împreună.

De multe ori, tatăl meu, acasă, lipea resturile de săpun împreună și spunea cu mândrie că maestrul făcea la fel pentru economie și nu-și lua pentru sine săpunurile cele mai fine. Și dacă era întrebat pentru ce această economie, maestrul răspundea cu adânc înțeles că oamenii se cunosc din lucruri mărunte și pentru a avea, în viață ceva trebuia să fii econom și capabil să te adaptezi oricărei situații. El îi mai spunea tânărului că „și banii se strâng numai dacă îi lipești, precum săpunul, unul de altul și-i pui cap la cap.”

Maestrul Enescu trăia foarte modest, folosindu-se de bani mai puțin pentru sine, dar era darnic cu tinerii. Fondurile strânse din onorariul concertelor sale le folosea ajutând pe cei tineri, pentru premii și pentru prosperitatea muzicii românești.

Hainele de casă ale maestrului nici ele nu erau dintre cele mai noi. Aveau pe ele patina timpului și-a uzurii. Enescu se simțea bine în straițele lui de lucru, în care compunea și trăia muzica. În halatul său de casă, în care maestrul își primea oaspeții, se simțea mulțumit și de nimeni nu se jena. Modest

prin excelență, econom și harnic, Enescu a trăit prin muzică și pentru muzică.

El le spunea deseori celor ce doreau să-l asculte:

„Eu îmi port hainele acestea cu mândrie, sunt haine asudate de compozitor. În ele eu am scris muzică și voi mai scrie!” [...]

Maestrul George Enescu era în țară în luna mai a anului 1945 și-a dirijat la Ateneul Român Filarmonica bucureșteană, având în program muzică franceză. [...]

Prof. Micu era și directorul și primul dirijor al Orchestrei Ministerului Muncii la pupitrul căreia se perindaseră aproape toți dirijorii de valoare ai acelei vremi: Constantin Silvestri, C. Bobescu, Alfred Mendelsohn și Alfred Alessandrescu etc. Într-o cronică muzicală a ziarului *Rampa* se scria, după enumerarea acestor maeștri, care s-au perindat la pupitrul orchestrei O.M.E.C. „este așteptat să vină la București, la pupitrul orchestrei Ministerului Muncii și maestrul George Enescu”. Probabil că invitația pentru participare fusese făcută, dar maestrul Enescu nu a mai onorat și-această chemare.

După plecarea compozitorului Eugeniu Micu la Ploiești studiile liceale vor fi continuate până în anul 1929 la *Liceul Petru și Pavel* din Ploiești. Contactul cu lumea muzicală va fi restabilit cu unchiul săi prin scrisori și studiile muzicale vor continua cu profesori locali. În această perioadă compune coruri și lieduri sfătuindu-se cu prietenul și colegul său de liceu și mai târziu de *Conservator*, compozitorul Paul Constantinescu.

După terminarea studiilor liceale în Ploiești, compozitorul va reveni pentru studii superioare în București. Va locui tot la unchiul său, prof. Hans Hoerath. Aici va urma la *Universitatea din București* filozofie, apoi Chimie industrială. Paralel cu aceste facultăți urmează și *Academia de Muzică (Conservatorul din București)* între 1930-1933 cu Faust Nicolescu (teorie, solfegiu), I. Nonna Ottescu (armonie, contrapunct), Dimitrie Cuclin (forme muzicale, compoziție, estetică muzicală), George Breazul (enciclopedia și pedagogia muzicii), Constantin Brăiloiu (istoria muzicii), Ștefan Popescu (dirijat de cor).

În această perioadă din anul 1929, compozitorul Eugeniu Micu până în 1933 va învăța muzică multă sub directa îndrumare a unchiului său Hans Hoerath, prim solist la *Filarmonică*. Acesta îl va lua la repetiții, îl va îndruma pe compozitor ani de zile. Tot din această perioadă rezultă și contactul cel mai substanțial pe care l-a avut profesorul Eugeniu Micu cu maestrul George Enescu. Maestrul îl cunoscuse și îl îndrumase de mic copil în tainele muzicii și acum în conservator sub privirile atente ale lui Enescu se contura încă un mare compozitor, profesor Eugeniu Micu.

Activitate dirijorală:

În anul 1933 înființează și conduce orchestra de cameră din Silistra și împreună cu Corul Liceului de Stat din Silistra „*Mircea cel Bătrân*”, compozitorul Eugeniu Micu dirijează numeroase concerte. Invitat la Radio, se aude **Surprize Rondo** de E. Micu.

În anul 1937 înființează și conduce *Orchestra Simfonică din Zalău* cu care susține diferite concerte atât în localitate cât și în turnee prin țară.

În anul 1940-1942 activează ca dirijor al *Orchestrai Simfonice a Armatei* din București, alături de dirijorii Egizio Massini și Dumitru Eremia.

Foto - 18 XII 1942 - Studioul Societății de Radiodifuziune - Orchestra Simfonică Muncitorească dirijată de Eugeniu Micu și Corul Ministerului Muncii - Dirijor Costin Rădulescu

În anul 1942 înființează, organizează și conduce (pe lângă cele două mari orchestre simfonice existente în țară, *Orchestra Radio și Filarmonica „George Enescu”*), înființează o a 3-a mare orchestră simfonică – prima *Orchestra Simfonică Muncitorească* din Țară pe lângă *Ministerul Muncii*. Orchestra nou creată, *OMEC*, este prima de acest fel din țară și a fost menită să formeze educația artistică a maselor muncitoare prin intermediul concertelor simfonice cu programe alcătuite din repertoriul național și universal. Orchestra o conduce în fabrici și uzine precum și în sălile de concert din București și din țară, în numeroase concerte pentru muncitori.

În anul 1944-47 în calitate de dirijor, compozitorul conduce orchestra *Teatrului Muncitoresc* la toate spectacolele cu muzică pe scenă.

Foto - Ateneul Român, Concertul Simfonic din 10 oct. 1945
Solist vioară - Adia Gherțoiu, dirijor Prof. Eugeniu Micu
N.B. Sala Ateneului după bombardamentele germane

Din anul 1944-1954, în calitate de dirijor de orchestră simfonică în cadrul secției de dirijori a *Consiliului Culturii, Ministerul Artelor*, Direcția muzicii din Piața Scânteii, Nr.1,

compozitorul va dirija toate filarmonicile din țară. (Alături de George Enescu, Alfred Mendelsohn, Alfred Alessandrescu, Ionel Perlea, Constantin Silvestri și Theodor Rogalschi)

În anul 1947/50 funcționează ca director adjunct al *Filarmonicii de Stat Oltenia* din Craiova și ca dirijor. Ca dirijor, dă numeroase concerte cu această orchestră în toată țara.

În anul 1951 activează ca dirijor permanent al *Teatrului Național* din București. Aici dirijează numeroase spectacole ca „**Înșiră-te mărgărite**” de V. Eftimiu, pe muzică de Ion Dumitrescu, etc.

În anul 1952 înființează, organizează și conduce în calitate de prim dirijor *Orchestra simfonică a ansamblului C.F.R. Giulești* și dirijează numeroase concerte pentru muncitori.

Alte date biografice

La 28 II 1946, dirijorul și compozitorul Eugeniu Micu trimite o adresă *Ministerului Artelor* cu o cerere de angajare ca dirijor permanent al *Filarmonicii Bucureștene*. Administrația *Societății Filarmonice* îi dăduse un răspuns favorabil dirijorului, fiind în principiu de acord cu angajarea sa ca dirijor permanent al *Orchestrai Filarmonice bucureștene*, dar pentru moment, țara trecea printr-o perioadă grea financiară și dirijorul nu a putut fi acceptat decât onorific până la noi dispoziții (cerere la care nu s-a mai revenit).

La 20 II 1947, *Ministerul Muncii* acordă prof. Eugeniu Micu, directorul *Conservatorului și Orchestrai Simfonice Muncitorești din Ministerul Muncii*, permisiunea de apleca în străinătate spre a întreprinde o călătorie de studiu pentru un turneu de concerte în Orient. Cu această ocazie, compozitorul Eugeniu Micu va scrie **Serenada Orientală** și **poemul simfonic Elbocerz (Rapsodia iraniană)**.

Concluzii:

A fost generația de dirijori care a activat între anii 1923-1953. Profesor Eugeniu Micu a înființat primul *conservator muncitoresc* din București (după care în următorii au luat ființă și alte conservatoare în câteva centre importante din țară).

Foto - Concert al Orchestrei Simfonice Muncitorești,
condusă de Eugeniu Micu

Cu oamenii (muncitorii) formați în acest *conservator*, a înființat prima orchestră muncitorească din țară, *Orchestra Ministerului Muncii (Orchestra Muncă, Educație și Cultură)*. În cadrul acestei orchestre s-au format și au activat artiști instrumentiști valoroși ca Ion Voicu, Traian Tîrcolea, etc. (avem fotografiile cu orchestra în care se pot vedea instrumentiștii numiți din cadrul formației acestei orchestre simfonice (a 30-a existentă în acea perioadă pe lângă *Orchestra Radio* și *Orchestra Filarmonică*). Cu această orchestră s-au dat zeci de concerte la *Ateneu* și în țară.

A înființat prima Editură muzicală *ESPLA* în cadrul *Ministerului Artelor (Consiliul Culturii)* în care s-a tipărit pentru prima oară muzica românească. Aici a activat ca director.

A înființat primul birou de copiat note din țară în cadrul *Uniunii Compozitorilor* (unde a activat ca director al biroului)

A dirijat într-un interval de 5 ani 1945-1950 toate orchestrele filarmonice din țară, promovând muzica românească.

A prezentat **Simfonia a VIII-a** de Schubert, cu partea a III-a, în premieră mondială.

S-a ocupat de muzica populară românească incluzând-o în majoritatea lucrărilor lui simfonice.

Are 13 (14) simfonii și peste 200 de lucrări în manuscris.

Anexă la Dicționar
Fișa Prof. Eugeniu Micu

DIRIJOR

Activitate:

Funcții muzicale și administrative:

1. 1933-1934 – Profesor de muzică vocală la Liceul „*Mircea cel Bătrân*” din Siliștră
2. 1938-1939 – Idem – gimnaziul din Zalău
3. 1939-1941 - Șeful biroului *Editurii din Inspectoratul muzicilor armatei*
4. 1941-1947 – Profesor de armonie și Director al *Conservatorului muncitoresc OMEC* din București
5. 1947-1948 – Director conjunct al *Filarmonicii de stat „Oltenia”* – Craiova
6. 1948-1949 - Șeful secției muzicale a *Editurii de Stat*
7. 1949-1951 - Șeful secției muzicale la Direcția Muzicii Edit. și Copiatării
8. 1950-1952 – Redactor muzical la *ESPLA*
9. 1953-1957 – Profesor la Catedra de muzică de Cameră la *Liceul de Muzică Nr.2* – București

ACTIVITATE DE INTERPRET

(dirijor orchestră simfonică)

1. 1934-1935, înființează și conduce o orchestră de cameră cu care concertează împreună cu corul Liceului „*Mircea cel Bătrân*” din Siliștră, în calitate de profesor de muzică.
2. 1936-1941, în calitate de Șef de muzică militară, organizează și conduce diferite fanfare din țară.
3. 1937-1939, înființează și conduce *orchestra simfonică orășenească* din Zalău, cu turnee de concert în Ardeal.
4. 1940, dirijează *orchestra simfonică a armatei* din București, în calitate de dirijor secund.
5. 1942-1946, înființează și conduce în calitate de Director și prim Dirijor, *orchestra Simfonică a Ministerului Muncii*.
6. 1943-1947, înființează și conduce în calitate de prim dirijor, *orchestra Teatrului Muncitoresc „I.C. [F...]”* din București.

7. Din 1944 – Este membru al Sindicatului Artiștilor Instrumentiști – secția dirijori – carnet de liberă profesie Nr. 2347 din 1 Nov.1944. Apoi, membru al *Sindicatului mixt USAZ*, în calitate de dirijor simfonic, când dirijează toate orchestrele simfonice din Țară
8. 1947-1948 – funcționează ca director adjunct al *Filarmoniceii „Olteniei”* din Craiova
9. 1950-1951 – este angajat dirijor permanent al *Orchestrai Teatrului Național* din București
10. 1952-1957 – funcționează ca prim-dirijor al orchestrei Simfonice a *ansamblului de Cântece și Dansuri CFR-Giulești*

PRIME AUDIȚII PE ȚARĂ

1. 3 iulie 1937 – Sala *Teatrului Orășenesc din Zalău* – *Orchestra Simfonică* locală execută sub direcția Prof. Eugeniu Micu asemănătorul program în primă audiție:
 - a. Audiție: 1) **Surprise-Rondo pentru vioară și orchestră** de Eugeniu Micu – solist : Prof. Eugen Sălgeanu
 - b. **La Proceșion Funèbre** – partea II din **Concertul pentru vioară și orchestră** de Eugeniu Micu – solistă: Ana Micu-Sălgeanu
 - c. **Menuet din Simf. I** de Eugeniu Micu
2. 14 iulie 1938 – Sala *Teatrului Orășenesc* din Zalău – Legenda pentru soli, cor și orchestră/ „**Înșiră-te Mărgărite**” în versiunea orchestrală de Dr. Leonida Domide și sub bagheta sa. Corul Bisericii Unite din Zalău sub conducerea D-lui Vasile Albu
3. 21 decembrie 1942 – Sala *Scala* din București – program la primă audiție a orchestrei Simfonice a Ministerului Muncii
 - a. **Fuga în Egipt – Uvertura** de Berlioz
 - b. **Pacea de Crăciun** de Eugeniu Micu
4. 17 aprilie 1943 – Sala *Ateneului Român* – *Orchestra Simfonică* a Ministerului Muncii, program în primă audiție/ **Trei Schițe Simfonice Românești** de Savel Horceag.
5. 24 ianuarie 1943 – Sala *Ateneului Popolar „Universul”* – Orchestra Simfonice a Ministerului Muncii – Concert popular – Prime audiții
 - a. **Cântarea Basarabiei – Poem Simf.** de Paul Constantinescu
 - b. **Marșul Unirii** – de Eugeniu Micu
6. 6 martie 1943 – Sala *Teatrului Muncitoresc „I.C. Frimu”* din București – premiera piesei pentru copii **„Greierele și**

- Furnica**” de I. Vasiliad – dir. de scenă, Victor Ioan Popa – muzică de scenă în primă audiție – de Eugeniu Micu
7. 6 decembrie 1943 – Sala *Colegiului „Sf. Sava”* din București / Concert pentru sărbătorirea împlinirii a 265 de ani de la înființare. În program, prima audiție : lucrare vocal-simfonică „**Victoria**” de Eugeniu Micu executată de Corul Liceului și *Orchestra Ministerului Muncii*
 8. 25 decembrie 1944 – Sala *Teatrului Muncitoresc „I.C. Frimu”* premiera spectacolului pentru copii „**Țândărică**” de Collodi în regia lui Marin Iordă și muzica de scenă în primă audiție de Eugeniu Micu.
 9. 13 mai 1945 - Sala *Ateneului Român* – Concert Simfonic în primă audiție, *orchestra simfonică a Ministerului Muncii*
 - a. **Serenada Nr.6 (Serenada Notturna)** pentru două orchestre de coarde și timpanul de Mozart K.V.239
 - b. **Simfonia a III-a de Schubert**
 10. 1 iulie 1945 – Sala *Teatrului „I.C. Frimu”* din București. Concert Simfonic în prime audiții:
 - a. **Prolog Simfonic** de Eugeniu Micu
 - b. **De Sărbători (Jour de fêtes)** lucrare muzicală pentru orchestră de coarde – în colaborare - Partea I: **Colindătorii de Glazunov/** Partea II: **Glorificare de Liador/** Partea III: **Dans Rus de R. Korsakow**
 11. 16 februarie 1945 – Sala *Teatrului orășenesc* din Călărași; Premiera presei „**Arvinte și Penelopa**” de Alexandri cu muzică de scenă în primă audiție de Eugeniu Micu
 12. 17 februarie 1946 – Sala *Teatrului „I.C. Frimu”* din București premiera spectacolului pentru copii „**Familia Chiț-Chiț**” de Ion Pas – în regia Marin Iordă – cu muzica de scenă de Eugeniu Micu
 13. 2 noiembrie 1945 – Sala *Ateneului Român* – Concertul *Orchestrai Simfonice a Ministerului primă audiție* – **Horă** de Ștefan Popescu
 14. 1 decembrie 1945 – Sala *Teatrului „I.C. Frimu”* București, *Orchestra Simfonică a Ministerului Muncii de Artă și* <<Festivalul grupării de artă și cultură>> Primă audiție: **Fantezia pt. vioară și orchestră de Paschill/** Solist: Dumitru Ilie
 15. 12 decembrie 1945 Sala *Teatrului „I.C. Frimu”* din București – *Orchestra Simfonică a Ministerului Muncii* <<Al doilea Festival al grupării de artă și cultură>> Primă audiție: **Marș Funebru (Maurerische Trauermusik)** de Mozart K. V. 477

16. 15 aprilie 1946 – Sala Teatrului „I.C. Frimu” din București - *Concertul Orchestrei Simfonice a Ministerului Muncii*. Prime audiții:
 - a. **Uvertura de „Lully”**
 - b. **2 Schițe simfonice** de Grieg
 - c. **Arie și Gavotă** de Gluck
17. 19 decembrie 1946 – Sala *Teatrului „I.C. Frimu”* – București, premiera piesei „**Nevasta Pantofarului**” de G. Lorca – în regia lui L. Sebastian cu muzica de scenă în primă audiție de Eugeniu Micu
18. 1 aprilie 1947 – Sala Teatrului „I.C. Frimu” din București, premiera piesei „**Vulpone**” de St. Zweig – Ben Jonsohn, în regia lui J. Ligetti, cu muzica de scenă în primă audiție a lui Eugeniu Micu
19. 24 iulie 1948 – Concert Simfonic al *Orchestrai de studio Radio* în primă audiție: **Uvertura Kadine sau „Judecătorul înșelat”** de Gluck
20. 27 mai 1949 – Sala *Teatrului Național – Iași; Orchestra Filarmonicii „Moldova”*. În primă audiție
 - a. Basarab- Popescu – **Triptic Simfonic (Tempo di Marcia-Andante - Allegro)**
 - b. Hacıaturian – **Trei Dansuri din Suita „Gayanéh” (Dans Rus, Dansul Fetelor și Dansul Săbiilor)**
21. 5 aprilie 1950 – Sala *Teatrului orășenesc din Sibiu – Orchestra Filarmonică din Sibiu*. Primă audiție: **Preludiu și Fugă** de L. Feldman
22. 15 noiembrie 1950 – Sala *Teatrului orășenesc din Sibiu - Orchestra Filarmonică din Sibiu*. Primă audiție „**Rapsodia op. 27**” de Eugeniu Micu
23. 17 decembrie 1950 – Sala Tineretului „*Sfântul Sava*” – premieră *Teatrului Național* cu **Poemul Feeric „Înșir’te Mărgărite”** de V. Eftimiu – în regia lui C. Dinescu cu muzică de scenă în primă audiție de Ion Dumitrescu
24. 25 decembrie 1952 – Teatrul „*Țândărică*” – premiera spectacolului pentru copii „**Căluțul cocoșat**” cu muzică în primă audiție de N. Kirculescu
25. 1 ianuarie 1953 – Spectacolul muzical – coregrafic dat de *Ansamblul CFR – Giulești*. Primă audiție – **Suita ardeleană** de Mircea Chiriac
26. 15 aprilie 1953 – Teatrul *Țândărică* – premiera Spectacolului pentru copii „**Străjerul Mării**”, cu muzică de scenă, în primă audiție de Aurel Grigorescu

27. 15 decembrie 1953 – Teatrul „*Tândărică*” – premiera spectacolului pentru copii „**Moș Gerilă**” de M. Surinova cu muzică de scenă în primă audiție de R. Drăgan.

Prof. Eugeniu Micu
Buc. 15.II.1968

SUMMARY

Viorel Cosma:

Original Texts and Documents.

Music History in Autobiographies (VII)

Within the Pleiad of Romanian musicians from the middle of the 20th century who joined George Enescu in the process of supporting our artistic life, a special place belongs to Eugeniu Micu (1910-1982) – a composer, conductor, teacher and animator of the workers’ musical movement. His modesty deprived him of that minimum posthumous recognition. It was not until 2015, when his daughter Ecaterina Micu published the monograph *Aripi frânte pe tărâmul muzicii românești* [*Wings Broken on the Territory of Romanian Music*] (Bucharest, 2015, 366 p.), that his artistic legacy was brought to light.

Although it is an extremely concise autobiography, with no claims to literary worth, due to the richness and precision of the data it conveys, the text remains the mirror of a musician who struggled with life and poverty, and who had major artistic and administrative initiatives (he founded the Orchestras of the Ministry of Labour – OMEC, of the Workers’ Conservatoire in Bucharest, of the ESPLA music section and of the first Office of Music Copyists within the Composers’ Union). The catalogue of his oeuvre is surprisingly vast (over two hundred titles), boasting no less than thirteen symphonies.

Traducerea rezumatelor: **Alina Bottez**